

VEREGBANKÓ

Az elefánt.

Rettenetes lepedő-plakátok
Tele tarka képekkel,
Hirdetik, hogy városunkban: Pécsen,
Sátrát czirkusz üti fel...
És a mi fő! ebben a czirkuszban
Nem csak ló, de még elefánt is van.

Szent Habakuk! még elefánt is van!
No már ennél több se kell;
Közönségünk az elefánt előtt
Mindig kalapot emel...
S minthogy ki-ki a czirkuszba vágyik,
Megtelik a körönd zsufolásig.

Erre van pénz; hanem a színházra
Csak alig jut pár fillér,
Noha bátran mondhatjuk, hogy „Bánkban“
A „Hé-hopp!“-nál többet ér...
A czirkuszban barom áll előttünk,
A színházban ember, s művelődünk.

De hát ilyen a mi közönségünk!
Komédia kell neki,
A tánczó tapsi elefántot
Jó izüen neveti...
Hejh pedig hát, kit a reklám beránt
Ponyva alá: — az ám az elefánt!

Pityi Palkó.

Felolós szerkesztő s laptulajdonos:
VARADY FERENCZ.

Megjelenik minden vasárnap.
Előfizetési ár negyedévre 1 frt 50 kr.
Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
János-utca 8. sz.

Hirdetések igen előnyös áron vétetnek föl.

A FELESÉG.

Ad az Isten egy kis műhelyt, ad az Isten majd nekem, benne lesz meleg kandallóm, feleségem, gyermekem.

Feleség, hm!... sokszor gondolkodom én e felől, hogy jó portéka az a feleség, ha — jó portéka. Leginkább akkor érzem hiányát, ha egy hűtlen gomb válópört indít kabátom ellen s nekem kell az ellenséges feleket kibékítenem, vagy ha a mosonó felhőneműkészetemet — mely áll összesen egy hálóing, öt darab 10 krajczáros kiállítási zsebkendő, tizenhét darab, ugyanannyiféle és számu kopott gallér és másfél pár kézelőből — haza hozza.

Ekkor eszembe jutnak a gondos női kezek, eszembe jut az igaz szeretet, mely nem engedi, hogy a férj rongyos, pecsétos ruhával lépjen az utcára, eszembe jut minden, a mi most nincs. — Gondolkodom.

Gondolataim egy óriási kaoszt képeznek; egy rövid pillanat alatt befutom az öt világrészt, a másik pillanatban a poklot és a menyországot varázslom magam elé; párhuzamot vonok a csók és a nyakleves között; különbséget keresek a szerelmes levél és az adóintés között; bírálat alá helyezem Pécs legszebb leányát; jóízűt kaczagok a városház tornyának óráján, mely soha sínes kivilágítva s melyen soha sem tudja az ember, hogy hányat ütött; krokodilkönyvet hullatok a tönkre jutott, nyakig adósságba bukott szintársulat felett, melynek legnagyobb ellensége a színibizottság és leghangosabb pártfogója a sugó volt.

... Kopognak.

— Szabad!

Egy czipészinas tolja be szurtos pofáját a félig nyitott ajtón, balkezén egy vadonat-új czipő cifrárkodik, mely után körülbelül már három hete sóvárkodom.

— Az ur elküldte a czipőket... Maga az a színész, a ki úgy belesült az énekibe?

Boszantott e ritka őszinteség, de mit volt tennem, a ficzko fején találta a szeget, igazat mondott, én ráhagytam.

— Hja, én mindent tudok! — folytatá a legnagyobb hidegvérrel és minden kínálgatás nélkül kényelembe helyezve magát divánomon. — Ott voltam épen a gallérián, midőn egy czilinderes másik színész örök hűséget esküdött a szappanyosék szolgálójának, az mondta azt is, hogy maga belesült az énekibe.

— Hallottam hát! olyan éber vagyok én, mint a maeska.

— Adsa azt a czipő, haddpróbáljam föl.

— Van pénze?

— Miért kérded, kölyök?!

— Mert a májszter azt mondta, hogy míg pénzt nem látok, addig fel sem engedjem próbálni. Taval is elhoztam egynek a czipőjét és az fel sem próbálta, hanem egyenesen a zálogházba csapta, mi meg aztán a forgószéltől követelhetjük az árát.

— Ne csacsogj ok nélkül! a mestered engem jól ismer. Hadd itt a czipőt, aztán eredj haza és kérdezd meg, hogy itt hagyhatod-e, ha nem egyezik bele, akkor szépen haza viheted.

A fiú hajlott a szép szóra, elment.

Alig tévé be az ajtót, ledobám lábamról az ócska

czipőt, melynek talpát egy britanika-skatulya teteje képezé s magamra kapva az ujat, elillantam szobámból.

Lélekzetvétel nélkül rohanék a nagy sétatér felé. Izgatottságom egy ördögöt varázsolt szemeim elé, mely suszterinas alakjában üldözött utcáról-utczára, s vilámot szóró tekintettel fülemben menydörgé: Szentelen, hova szaladsz a czipővel?

— Szervusz Kormos! — Kezét csokolom, nagysád! — Hahaha! már megint légyotton jár az eszed? — Á! Csutak Dani! szervusz pajtás! bocsáss meg, nagyon szórakozott vagyok, azt gondoltam, hogy a varrónóm szólított meg.

— Mi? hát te a varrónód...

— No, tudod, egyszerű politikai összeköttetés.

— Értelek boldog Rómeó!

— Boldog? majd mit mondok! Ha Juliámat lát-nád, rögtön Pasteurhoz mennél magad gyógykezelés alá vétetni.

— Micsoda?

— Csodálkozol ugy-e? pedig úgy van.

— Tehát nem vagy vele megelégedve?

— De igen.

— Nos hát?

— Csak olyan szeszélyes ne lenne, mint egy primadonna.

— Hisz' az minden nőben megvan.

— És ne kiabálna ugy, mint egy sakál!

— Tyhű! barátom ez már nagy szó!

— Aztán meg... aztán meg... csakugyan ő az! ilyen termete csak egy szabónak lehet.

— Mi bajod?

— Látod azt az alakot?

— Melyiket?

— Ott, abban a bizonytalan színü nadrágban.

— Látom. Nos?

— Az az én udvari szabóm.

— Czvergli Mátyás?

— Ugyanaz.

— Miért kérded?

— Mert ismerem a természetemet. Goromba le-szék vele, ha kalapot emel.

— De hiszen a kalapemelés a tisztességhez tartozik.

— Igen, ahhoz tartozik, de az a kérdés, hogy mikép emel valaki kalapot?

— Nem értelek.

— Például a czipészem mindig a lábbelimet vizsgálja, ha köszön; a szabóm amint a jobbját nyújtja, a ballal a kabátom kelméjét simogatja; a fodrászom szakálam nagyságáról ítél, hogy nem járok-e máshova borotválkozni; a temetkezési egyeslet üzletvezetője pláne úgy köszön, mintha minden kalapleemeléskor azt kérdené: mikor tetszik már meghalni?!

— Bolond vagy Imre!

— Bolond az, aki a budapest-pécsi vasuton utazik, mikor nem muszáj.

— Miért, te?

— A másvilág messze van úgy-e?

— Biz' az messzebb van, mint a... ugyan, ne ugrass már!

— Mégis hamarabb érsz gyalog a másvilágra, mint vonaton Pestről Pécsre.

— Jaj, te!

— Igazat beszélek, pajtás; a revolver nem olyan biztos öngyilkossági eszköz, mint éjszakának idején a budapest-pécsi vonaton való utazás... De én megyek, mert a szabóm erre tart.

— Tartozol neki?

— Igen, egy nadrágot vettem tőle 9 frtéért hat részletbeni lefizetés útján; még két részlettel tartozom neki, azért köszön olyan nagyokat. — Szervusz Dani!

— Szervusz Imre!

Elváltam Danitól a barátok legjobbjától és sietve fordultam egy szűk utcába, hol némileg biztonságban érezhetem magam hitelezőim üldözései előtt.

Csalódtam. A nemezis utolért, a cipésznyövendék, miként a vizsla nyomomra akadt és folyton figyelemmel kíséré lépteimet. Mit volt tennem, újra hazafelé vettem utamat... Ő követett.

Alig tevém be magam után az ajtót, újra nyílt és a fiú e szavakkal köszönt jó napot: A májszter úr azt mondta, hogy addig ne hagyjam itt a cipőt, míg az árát meg nem kapom.

— Azt mondta? no akkor gyere öcsém, húzd le a lábamról és mondd meg a mesterednek, hogy ilyen szűk cipőt én el nem fogadok; vagy üsse kaptafára és várjon az áráért, vagy savanyítsa be.

— De... iszen... izé... hallja kérem... ez a cipő csupa vizes!...

— Persze, hogy vizes, hiszen csak meg kellett próbálnom, mielőtt kifizetem... és hogy ott kiűn esik az eső, arról én nem tehetek.

— Jaj! mit fog szólni a májszter! óbégatott a fiú.

— Semmit sem szól, csak egy kicsit megrak.

— Megrak?... megrak?... no bizony, az sem nagy baj! legalább kapok a mesternétől egy ezüst forintost.

— Hogy-hogy?

— Ugy, hogy elpanaszlom neki sirva-ríva fájdalommat, ő aztán megezírógat, egy forintost nyom a markomba, no meg egy kicsiny levelet, azt a levelet aztán elviszem egy huszárőrmesternek a kaszárnyába, az aztán megint ad vagy husz krajczárt és egy másik levelet, — így aztán csak nem fáj a fáj annyira... hehehe! Isten áldja meg színész bácsi! Hehehe!...

— Szervusz te nebulo!

..... Gondolkodom... Jó portéka az a feleség, — ha jó portéka!... Gondolkodom, — de hiányát sehogyszem érzem.

Pintér Imre.

A tót diák.

Megy a tót diák Vác felé; találkozik vele egy jovialis kanonok s megszólítja:

— Quo vadim?

— Vácim! felel a diák.

— Quid ibifacim?

— Clericatum petim.

— Sed si non datim?

— Si datim, datim, si non datim, ebanyátim, ibo Szentdrinum krumplit kapátim!

Dr. Potyka balesete.

Ebédre megy doktor Potyka,
Diszes szalon-állapotba,
Dül az eső, de most mindegy,
Szép hölgy hívta, oda elmegy!

Kapun alig, hogy kilépe,
Ime Szepi áll elébe.
Tíz éve, hogy egymást lattak,
Két jó pajtás puszit vált hát!

„Csakhogy téged látlak végre!
Gyere velem ma ebédre!“
S vendéglőbe visszafele
Indul Szepi, Potyka vele.

Ebéd alatt jut eszébe
Szép asszonynak az ebédje.
„Hordárt rögtön! hogy kimentsen,
Páczienshez kellett mennem.“

„Hallja, hordár, király-utca
Második szám, vigye futva!“
„Igen kérem s már az utcán
Visszaszól, hogy hetedik szám.“

Potyka iszik, felkel aztán,
Furja fejét a 7-es szám.
Inkább — nehogy eltéveszsze —
Utána szól, ugy sincs messze.

De a hordár jól ellábolt,
Potyka méri a nagy távot,
S aként véli, a mint méri,
Hogy szaladva még eléri.

Dül az eső, rohan Potyka
Csúron vizes állapotba.
Végre mégis eléri őt
Szép asszonynak háza előtt.

„Hordár második szám, hallja??“
„Jól tudom! hisz itt is van la!“
„Hát mért mondta, hogy 7-es szám??“
„Hát mert az az én numerám!“

Látva, hogy hiába várja,
Rég elment már a barátja;
Doktor Potyka indul visza,
Borát — szóló — búsan iszsza.

Most lefekszik doktor Potyka
Oly siralmas állapotba...
Fáj dereka, fáj a háta,
S raadásul gyötri nátha.

Garabonczyás diák.

Apa és fia.

— Tódot mit táti, próbáljonk meg edjszer
Lőkereskedésünkknél becsületetes uton járni.
— Én nem kereskedek spekulációkba.

NÉGY SZEM KÖZÖTT.

— Ma egész délelőtt egy talány megfejtésén törtem a fejemet. Minden megvolna már, csak azt nem tudom, hogy hívták Merkur nejét. Ön talán tudja?
— Hogyne tudnám, kérem: Merkné ténsasszony.

Egy kis félreértés.

Babfőzeleket vacsorált princzipálisa távollétében a jegyzősegéd, míg a konyhában egyik szolgáló a másikkal hanczározott.

— Van eszed, te lány?! kiált rá a jegyzősegéd, megsokalva a lármát.

— Igen is van, ifjurar, ott a korsóban! — felelé az együgyü leány, ki a kérdés alatt — eczet értett.

Óh azok a nők!

— Jaj, édes Elzám, de halavány vagy. Te vérszegénységben szenvedsz. Okvetlenül fürdőre kell menned s azt hiszem, rajtad leginkább a vasforrás segít.

— Csókollak kedvesem, nem a vasforrás segít én rajtam, hanem a — pénzforrás.

Tulságos udvariasság.

A buzatéren lévő panorámánál egy diákmesterember a kifüggesztett képeket szemlélgetve, az egyik lábát a korlátra emelte.

A tulságosan udvarias tulajdonos következőképp szólt rá:

— Legyen olyan szives, mélyen tisztelt ifjurar s méltóztassék a lábát kegyesen leemelni; mert Istók-uccese — I e ü t ö m !

Hivatalos rövidség.

X. falusi bíró, ki a marhavásárokról mindig hosszú jelentéseket szokott tenni, fölszólíttatott, hogy ezentul jelentéseit minél rövidebbre szabja. A következő jelentést már rövidebbre szabta:

— Ugyanazon marha, mint tavaly volt, Dudás Péter bíró.

Ezóp

r ö p p e n t y ü i .

Ha az irigység láz volna, a legtöbb nő betegen feküdnék.

Nem szokott jól menni az olyan háztartás, a hol a tyúk kukorékol s a kakas hallgat.

Hajdan a házak álltak messze egymástól és a szivek közelebb; ma a szivek állanak egymástól távolabb s a házak egymáshoz közelebb.

A tojás-rántotta.

Fiatal városi ur (púsztán vendégségben hivatalos):
Jaj, kedves nagysám, ez a tojás-rántotta kitünő; bizonyosan saját tojásairból készítette.

Csak németül tudja.

Tanár: Mit tesz magyarul ez a latin kifejezés: „Quid nunc?”

Diák: Kérem tanár ur, németül jobban meg tudom mondani.

Tanár: No, mit tesz hát németül?

Diák: Quittung.

Ki volt Kolumbus?

A diák-kisasszonykák vizsgáján történt. Amerikáról lévén szó, egy tanuló elmondja, ki fedezte fel, mire a tanítónő kérdi:

— Ki volt Kolumbus?

A leányka örömmel mondja:

— Kolumbus madár volt.

Az erre támadt jóízű kacajaj lecsendesedvén, folytatja a diák-kisasszony:

— Idősebb nővérem olvasókönyvében olvastam egy ily czímmel bíró fejezetet: „Kolumbus tojása.” Azt hiszem, tojása csak a madárnak lehet.

TRICCS-TRACCS.

— Képzelve csak frau fon Kriccs, azt mondják, hogy a czirkusz-dámák egytől-egyig tisztességes nők.

— Na ja, mert mindig körüllepek s vacsoráztatják őket a tiszték.

Hálairatok.

Farkas Ferencz izsáki gyógyszerész „epelekvár“-át a házi szárnyas állatokat tenyésztő gazdasszonyok figyelmébe ajánlja.

A többek között a következő érdekes hálairatokat kapott:

I.

„P.-Sashegy, 1886. — Tek. gyógyszerész ur! Mire a gyógyszerrel hazaérkeztem, 6 drb libát találtam megdögölve; azonnal beadagoltattam nekik s a baj megszűnt! Kérek a béresgazdám részére is olyat adni, mert az övé is döglik. — Szívességét nagyon köszönöm, maradtam tisztelettel Klein András bérlő.”

II.

„Tisztelt gyógyszerész ur! Legyen szives 200 drbra epelekvárt küldeni; a multkori nagyon jó volt; ezt pedig a sógoromnak viszem el Majsára, ott is döglik a pulyka mély tisztelettel, Spitzer Mór gazdálkodó.”

Szerető szivek.

— Kettes kisesszon, einczigi kolompom, adja nekemnek ety csókot.

— Ugyan menjen! Csak nem kíván ilyesmit egy ártatlan leánytól.

— No péersze hoty nem!

Ez az!

— Ténsasszony, tessék friss vajot venni. Mondhatom kütinő. Olyan főséges, mint a minapi volt.

— Jaj, galambom, adjon inkább rosszabbat, mert különben megint sokat talál belőle enni a férjem.

„Assicuracioni Generali.”

Ügy n ö k: Ime asszonyom a 2000 frt, a férje halála után eső életbiztosítási járulék.

Ö z v e g y: Ó, ó, ó! Milyen szép összeg ez az összeg. Ó, ó, ó! Csak a férjem ezt a napot megérhette volna.

TINI — FINI.

— Jaj, de kedves, derék, jó ember a Béla!

— Ugyan kérek, ha szabad tudnom, miért tartod te azt a Bélát olyan kedves, derék, jó embernek?

— Hát tudod, édesem, megigérte, hogy — nőül v e s z.

Kipfelbeisser s Tulpenthal.

Tulpenthal: Amit mandtam, megmandtam; ün van edj bokhott embür. En ünnek nem adak khülesün szház florin.

Kipfelbeisser: Nü, hiszen én nem mogomnak khirek a száz florin, hanem az én Jankef boráthomnak.

Tulpenthal: Shojnálak nadjan, én az ün borátját nem üsmerek.

Kipfelbeisser: Wie heist, nem üsmerek? Ünnek nem moszáj üt üsmerni, majd fagak én ü érthe jót állni.

A jó akarat.

Közjegyző (a végrendelezőhöz): Asszonyom, ha szabad kérdenem, van önnek annyi vagyona, hogy mindegyik lányának külön-külön 5000 frtot hagyhasson a végrendeletben?

Végrendelező: Hát bizon, kedves közjegyző ur, nekem nincs vagyonom, nem is azért iratom a végrendeletet, hanem, hogy lássák a leányaim, miszerint volt bennem irántuk jó akarat.

HENCZEGHY ZENŐ

szalon-mondásai.

A Sihisaka Bandi könyvéhül jut eszembe a hasonlatosság a könyv és a nő közt.

A könyv külseje gyakran csábító, a nőé nemkülönben.

Hibát a nőben ép oly kevésé szehetünk, mint a könyvben sajtóhibát.

Könyvbe és nőbe sok pénzt költhet az embeh.

Hosz könyvek és hosz nők egyahánt káhtékony hatásuak.

A könyvek és nők áha egyahánt csökken, ha avulni kezdenek.

A szellemességet könyvben és nőben egyahánt szehetik a féhfiak.

Sok embeht a könyv és a nő külseje elesábit.

A könyvek és nők legélvezetesebbek a magányban.

Szegény Ábrahám!

Iczheg Mandelblühnek meghalt a felesége. Jóbarátja Áron Weinkopf vigasztalja:

— Nyogodjál meg Iczheg! A tied feleség Ábrahám khebeliben üli mogát.

— Szhegin Ábrohám! Sajnálók ütet!

— Hojd-hojd?

— Mert az elsü alkhalammal ki fagja khoporni az üvé szemit.

A CZÍMERES.

Czimert rak föl Elek, hogy lásd, miszerint nemes ember, Döre, miért teszi ezt? Czimeres ő amugy is!...

Darázs.

Gewerheraus!

Nagyban tanította a káplár az ört álló rekrutát, hogy ha a pap az örház mellett szentséggel elmegy, akkor „Gewerheraus“-t kell kiáltani.

Egyszer megtörtént, hogy a pap szentséggel arra ment, a rekruta azonban annyira megzavarodott, hogy így kiáltotta el magát:

— Szentséges káplár úr, itt jön a Gewerheraus!

VERÉB JANKÓ

méreg-sziporkái.

— Légy trafikos a főutczában s legyen minden nap urnapja, aztán írja föl a rendörkapitány a nevedet, ha be nem zárod a boltodat, a fináncz-direkzió meg ha bezárod!

— Falatozzál jóízűen csirkepaprikást a kaszinó udvarán a vadgesztenye-fák alatt, a mikor már a verebek elültek!

— Az üszöghi erdőben légy koresmáros s addig essék az eső, míg a tettyei három lábú báránynak a negyedik lába is kinő.

A kaszinó-estélyen francia-négyesre légy foglalkozva s a Zámi legyen a tánczosod.

A leghatalmasabb méreg.

— *Melyik a leghatalmasabb méreg, amicc? kérdi a vegytanár egy borzasfejű tanítványától.*

— *A leghatalmasabb méreg... nyögé a tanuló — a leghatalmasabb méreg... nyögé tovább, (eközben elől-hátul erősen sugják, hogy: ciganáli) — a cigány kráglí.*

A mama meg a kis mádi.

— Mamáskám, én csak téged szeretlek; a papát nem szeretem.
 — Aztán miért nem szereted a papát, te kis bohó?
 — Mert ő sem szeret engem.
 — Hogy mondhatod ezt?
 — Hát csak úgy, hogy a papa a zongora-tanító-nőnek azt mondta: egyedül csak téged szeretlek édesem.

Nincsenek ősei.

Egy zsidó bankár a pénzügy terén állítólag kifejtett érdemeiért nemesítce lön. Nemsokára rá jóval audienciára ment az uralkodóhoz, hogy köszönetét fejezze ki, s midőn már rájok került a sor a bemenetelre, a tátilében fiának — őt előre tuszkolva — a következőket mondá:

— Zsighalében menj előre, neked van a k — őseid: neked nincsenek!

A legjobb kerestet.

II. Lipót császár kitünően fuvolázott.
 — Be kár, — mondá egy izben karmestere — hogy felséged nem lett zenész!
 — Ah, hagyjuk ezt, — viszonzá a fejedelem — így többet keresek!

Sirversek.

I.

Itt fekszik Nagy Pál
 Négy — élő gyermekével!

II.

Egy siket sirverse.
 Mondjátok feltámad,
 De bizon nem támad;
 Neki az arkangyal
 Bizvást trombitálhat!

III.

E sirban két ember szendereg,
 Meg egy — tót.

A
„VEREB JANKÓ”

pécsi képes élelrap
 előfizetési fölhivása.

Dicsértessék! T. közönség!
 Hogy mint szolgál az egészség?
 Azt tartom, hogy hála Isten!
 Valami nagy hiba nincsen.
 Mentsen is meg tőle az Eg,
 Amúgy is van apró elég:
 Hol ez, hol az, hol meg amaz,
 Lépten-nyomon csak a panasz.
 Rug a német, rug a slovak,
 A mig le nem „abezug“-olják.
 S ütök-verik azt a dobot,
 Miatha most is volna robot...
 Ekkép állván a nép sora,
 Nem igen van öröm-tora —
 S bizon-bizon néha-néha
 Nagyon jól esik a tréfa.
 Úgy-e hogy jól? Jól biz' a jó...
 Azért hát itt van a **Jankó!**
 S száz szónak is egy a vége,
 Ki-ki nyuljon a zsebébe,
 Mert hát, úgy mond, ő-vic ez-sége:
 Kis pénzmagra van szüksége.

Előfizetési ár:

Fél évre 3 frt — kr.
 Negyed évre 1 „ 50 „

Előfizetések legelőnyösebben posta-utalványon eszközölhetők, s a „VEREB JANKÓ” kiadóhivatalához (Pécs, János-utca 8-ik szám) címzendők.

A
„VEREB JANKÓ”

szerkesztősége és kiadóhivatala.

HIRDETÉSEK:**UJ KÖNYV!****„A BABONÁRÓL“**

Közhasznú, erkölcsös olvasmány
a magyar nép és a serdültebb ifjuság számára.

Irta:

Sirisaka Andor
pécsi néptanító.

Ára 50 kr.

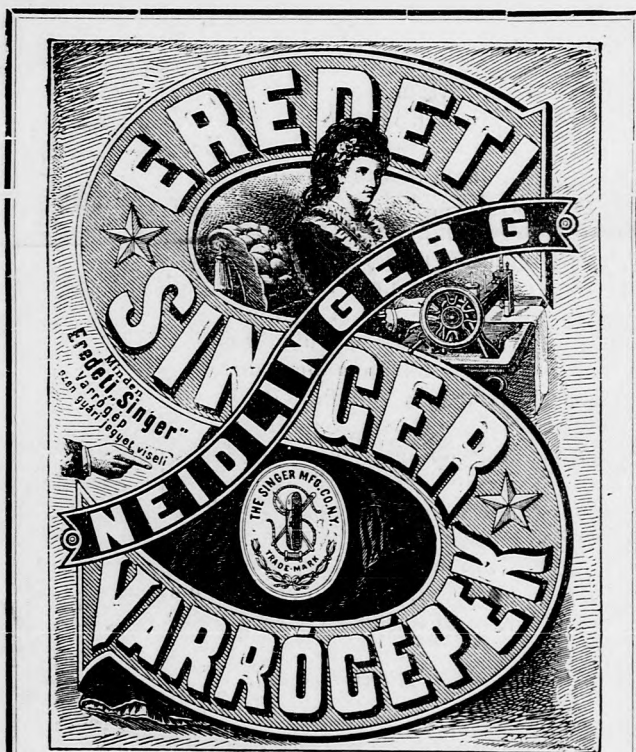
Kapható a szerzőnél s valamennyi helybeli könyv-
szálléknál.

Ház eladó!

Pécsett, szigeti külváros

Árpád-utca 53. számú ház

gyümölcsös- és szőlős-kerttel szabad kézből eladó.

Házisükségletek és fehérneművarráshoz,

valamint szabók, cipészek,

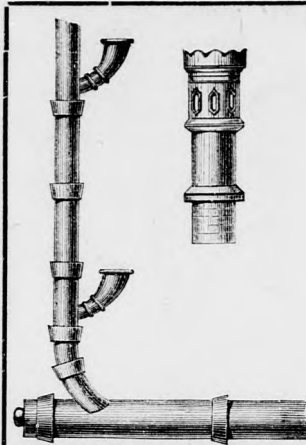
nyereggyártók, kalaposok, kárpitosok stb. számára.

AZ EREDETI SINGER VARRÓGÉPEK

minden más gyártmány előtt kitűnnek **mechanismus töké-
tessége, egyszerű szerkezet, könnyű kezelés, felülmulhatlan
munkaképesség és nagy tartósság** által

NEIDLINGER G. ferencziek-utca 6. sz.

34. (20-14)

**A PÉCSI
EDÉNYGYÁR - RAKTÁRBAN**

Ferencziek-utca 11. sz.

kaphatók: kőanyagból
készült **kémény-felcsövek**,
bármily méretű **árnyék-
szék- és vízvezetékcsövek**.
Épületi és kerti diszitmé-
nyek teracottából.

Weidlinger Zsigmond**VARRÓGÉP-RAKTÁRA.**

Telefon-állomás!

Telefon-állomás!

A nagyközönség körében általán elismertett és
bebizonyult, hogy az

**amsterdami kiállításon aranyéremmel
kitüntetett**
varrógép-részvénytársaság berlini gyártmányai
legjobbak a világon.

Miután ezen Singer-varrógépek másnál nem kap-
hatók, az e faju gépeket már előnyösen ismerő t.
közönség eképen ajánlja a venni-szándékozóknak,
ismerőseinek, barátainak stb.:

Ha jó gépet akarsz, fordulj **Weidlinger Zs.-
hoz** (Széchenyi-tér 10. szám) ő árulja

a világ legjobb varrógépeit.